

Yabancı memleketlere gönderilecek memurlar hakkında kanun

(Resmî Gazete ile neşir ve ilânı : 20 . IX . 1943 - Sayı : 5512)

No.
4489

Kabul tarihi
13 . IX . 1943

BİRİNCİ MADDE — Umumî veya Mülhak bütçe ile idare edilen dairelere ve vilâyet hususi idareleri teşkilâtına mensup memurlardan:

a) Yabancı bir memlekette; ilgili vekilliğin muvafakati ve İcra Vekilleri Heyetinin tasvibiyle vazife alanlara;

b) Meslekine ait tahsilini bitirmiş ve ilgili hizmetlerde enaz iki yıl başarı ile çalışmış olanlardan bilgi, görgü ve ihtisaslarını arttırmak üzere yabancı memleketlere yollanmaları ilgili vekilliklerce uygun görüleceklerine;

Aylıkları ödenmek veya kesilmek suretiyle beş yıla kadar izin verilebilir.

(A) fıkrası gereğince verilecek izinlerin müddetleri icabında İcra Vekilleri Heyeti kararıyla uzatılabilir.

İKİNCİ MADDE — Birinci madde uyarınca kendilerine izin verilmiş olanların:

a) Memuriyetleri ile buna ait her türlü hak ve mükellefiyetler baki kalır. Aylıksız gidenlerden başarı ile dönenlerin de izinli oldukları müddet terfi ve te-kaiütlüklerinde fiilî hizmet olarak hesaba katılacağı gibi bunlardan izinli oldukları sırada terfi hakkını kazananlar da terfi ettirilebilirler.

b) Aylıklarının verilmesine devam edileceklerin bu istihkakları mensup oldukları dairelerin bütçelerinden ödenir.

Bu kanun uyarınca izin verilen memurların izinli oldukları müddet esnasında ne suretle terfiye hak kazanmış sayılacakları ve disiplin bakımından tabi tutulacakları esaslarla haklarında tatbik olunacak cezaların nasıl verileceği bağlı oldukları vekilliklerce tâyin edilir.

ÜÇÜNCÜ MADDE — Bu kanunun birinci maddesinin (b) fıkrasına göre gönderilecek olanlara yalnız yolda geçen zamana ve bir defaya mahsus olmak üzere umumî hükümlere göre ve muvakkat memuriyetle gönderilenler misillû har-cırah verilebileceği gibi ilim ve ihtisaslarını arttırmaları veya stajlarını yapmaları için lüzumlu masraflar ve aylıkları verilmek suretiyle gönderileceklerden aylıkları tutarı buldukları mahalle ait talebe tahsisatından az olanlara aradaki fark ilgili vekillikler bütçesindeki talebe tahsisatından verilir.

DÖRDÜNCÜ MADDE — Birinci maddenin (b) fıkrası gereğince gönderilenlerden aylıklarının ödenmesine devam olunanlar izinli geçirdikleri müddetin iki katı, aylık almıyanlar da izinli geçirdikleri müddet kadar mensup oldukları dairelere karşı mecburi hizmetle mükelleftirler. Bunlardan daha önce mecburi hizmeti olup da tamamlamamış bulunanların eski mükellefiyetleri de yenisine eklenir.

BEŞİNCİ MADDE — Bu kanun gereğince izin verilenlerden izin müddetleri bitenler hakkında iznin bittiği tarihten itibaren 1108 sayılı Maaş kanununun memuriyetleri tahvil edilmiş olanlar hakkındaki hükümleri tatbik olunur. Ancak sözü geçen kanunun ikinci maddesine 1559 sayılı kanunla eklenmiş olan fıkra hükmünün gidış ve geliş yol parası verilmeyecek olanlara şumulü yoktur.

ALTINCI MADDE — Birinci maddenin (b) fıkrasında yazılı olanlardan beşinci madde hükmü dairesinde vaktinde işlerinin başına dönmemelerinden dolayı istifa etmiş sayılanlarla izimli buldukları müddet içinde ceza yoluyla memurluktan çıkarılanlardan:

a) Aylık almış olanlar izin müddetleri içinde maaş, ücret, yol masrafı, bilim ve ihtisas artırma masrafı olarak aldıkları para tutarının iki katını ödemeğe mecburdurlar.

b) İzinli buldukları müddet içinde aylık almamış olanlar ise izinlerinin başladığı tarihten itibaren istifa etmiş sayılırlar.

İşbu maddenin (a) fıkrası hükmüne dahil olanlardan memlekette işlerine başladıktan sonra mecburi hizmetlerini bitirmeden vazifeden ayrılanlar ceza yoluyla memurluktan çıkarılanlar hakkında da aynı fıkra hükmü tatbik olunur.

Mensup olduğu dairede mecburi hizmetini bitirmeden ayrılanlar gerekli tazminatı ödemedikçe veya dairesinin müsaadesi olmadıkça başka dairelerde vazife alamazlar. Buna riayet etmeyenlere ödemeğe mecbur oldukları tazminatın tutarı kadar ayrıca ağır para cezası hükmolünür. Banları ilgili dairesinin resmî tebliğine rağmen bilerek vazifeye tâyin edenler de aynı miktarda ağır para cezasına mahkûm edilirler.

Mecburi hizmetini tamamlamadan Devlet teşkilâtı dışında bulunan her hangi bir hususi müessesede iş almak isteyenlerin tazminatlarını ödediklerine dair bir vesika göstermeleri şarttır. Bu şekilde vesika göstermeyen mecburi hizmete tabi memurları ilgili dairesinin resmî tebliğine rağmen bilerek kullanan şahıslar bu tazminatı üzerlerine almış sayılırlar.

YEDİNCİ MADDE — Bu kanun hükümleri dahilinde yabancı memlekete yollanacakların seçilmeleri ve yollanma tarzları o memleketerdeki yaşama ve çalışmalarının ne yolda takip ve kontrol edileceği ve ne gibi hallerde geri çağırılacakları hususları Maarif vekilliği tarafından hazırlanacak bir nizamname ile tespit olunur.

SEKİZİNCİ MADDE — 1700 sayılı kanunun 15 nci ve 3201 sayılı kanunun 34 nci maddeleri ile 3296 sayılı kanun yürürlükten kaldırılmıştır.

MUVAKKAT MADDE — Bu kanunun neşrinden önce bir öğretim veya ihtisas vazifesi almak üzere İcra Vekilleri Heyeti kararıyla yabancı bir memlekete gönderilmiş olanlardan esas vazifeleri üzerlerinde bırakılanlara verilen aylıklar taallük ettikleri tertiplerden mahsup olunur.

DOKUZUNCU MADDE — Bu kanun neşri tarihinden mer'iidir.

ONUNCU MADDE - - Bu kanunun hükümlerini icraya İcra Vekilleri Heyeti memurdur.

15 Eylül 1943

<i>Cumhuriyet Reisliğine yazılan tezkerenin tarih ve numarası</i>	:	14 . IX . 1943 ve 1/131
<i>Bu kanunun neşir ve ilânının Başvekilliğe bildirildiğine dair Cumhuriyet Reisliğinden gelen tezkerenin tarih ve numarası</i>	:	15 . IX . 1943 ve 4/895
<i>Bu kanunun müzakerelerini gösteren zabıtların cilt ve sayfa numaraları</i>	:	Cilt Sayfa 4 86,86.15.2 5 9,14:16